

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.73/2022/21. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. év június hó 14. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. február 11. napján kihirdetett 31.B.474/2021/23. számú ítéletét Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében annyiban változtatja meg, hogy e vádlott a szabadságvesztés büntetéséből feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az elsőfokú ítélet befejező részében a keltezés dátuma helyesen 2022. február 11. napja.

Terhelt1 I. r. vádlott lakóhelye helyesen Cím1.;

Terhelt2 II. r. vádlott személyazonosító okmányának száma: személyigazolványszám1

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi Terhelt1 I. r. vádlottat 33.440,- (harmincháromezer-négyszáznegyven) forint, Terhelt2 II. r. vádlottat 33.000,- (harmincháromezer) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. év február hó 11. napján kihirdetett 31.B.474/2021/23. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés

büntették kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés], amiért őt, mint visszaesőt, 6 év - börtönben végrehajtandó – szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság akként rendelkezett, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt tárgyakról is, melyek lefoglalását megszüntette, az értékteleneket megsemmisíteni, míg másokat a tulajdonosuknak kiadni rendelt.

[2] Az elsőfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetésében [Btk. 164 § (1) és (3) bekezdés], amiért őt – mint visszaesőt - 1 év szabadságvesztésre ítélte. Az elsőfokú bíróság akként rendelkezett, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Mindkét vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész Terhelt1 I. r. vádlott terhére, súlyosítás végett, míg az I. és II. r. vádlottak felmentésért, védőik a büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést azzal, hogy az I. r. vádlott védője a jogi minősítés megváltoztatását is kérte.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.988/2021/9. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az eljárási szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megindokolta, hogy a vádlottak jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását miért nem fogadta el. A bizonyítékok mérlegelésének eredményeként okszerűen következtetett mindkét vádlott bűnösségére, ezért a felmentést célzó védelmi fellebbezések a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre. A cselekmények jogi minősítését is törvényesnek tartotta, azonban az ügyészi álláspont szerint tévedett az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során. Rámutatott, hogy a törvényszék a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlyára, valamint a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeknek a helyes és a tényleges súlyuk szerinti értékelésére - figyelemmel különösen arra, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a bűncselekmény elkövetését megelőző nap szabadult a más büntetőügyben volt előzetes fogvatartásából, továbbá, hogy az elkövetéskor ellene már más büntetőeljárás is folyamatban volt, nem utolsósorban pedig arra is figyelemmel, hogy korábban nem egy esetben volt már büntetve testi épség, illetve személy elleni erőszakos bűncselekmények elkövetéséért – az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést eltúlzottan enyhének értékelte. Hangsúlyozta, hogy a törvényi büntetési tétel minimumát egy évvel meghaladó szabadságvesztés nem alkalmas a büntetési célok elérésére, ezért az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének jelentős súlyosítása indokolt. Kiemelte, hogy Terhelt1 I. r. vádlott büntetésének súlyosításával lehet megteremteni a két vádlott büntetése közötti belső arányosságot, mert Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés kellően méltányos, így annak enyhítésére nincs törvényes indok. Összességében tehát a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy Terhelt1 I. r. vádlott szabadságvesztése tartamának súlyosítását kérte, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását szorgalmazta.

[5] Terhelt1 I. r. vádlott védője a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta, melyben korábbi jogi álláspontjához képest annyiban változtatott, hogy immár jogos védelmi helyzetre nem hivatkozott, így továbbiakban a cselekmény enyhébb minősítését és/vagy a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Kifejtette, hogy a vádlott már az elsőfokú bíróság előtt is részben elismerte a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, amit azzal magyarázott, hogy itt az állapotban szóváltásba keveredett az unokatestvére élettársával, amelynek során védekezésképpen szúrta meg Terhelt2 II. r. vádlottat, aki egyértelmű erőfölényben volt vele

szemben. Mindvégig hangsúlyozta, hogy nem akarta kioltani a II. r. vádlott életét, amit az a tény is alátámaszt, hogy elindult segítséget keresni, továbbá, hogy az unokatestvérével együtt hívták ki a mentőket, amelynek eredményeként tudták megmenteni a II. r. vádlott életét. Mindezekre figyelemmel a védő indítványozta, hogy a másodfokú bíróság Terhelt1 I. r. vádlott cselekményének jogi minősítését akként változtassa meg, hogy büntetőjogi felelősségét legfeljebb a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetében állapítsa meg. Másodlagosan az I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte, amelyet azzal indokolt, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem igazodik a Terhelt1 vonatkozásában fennálló enyhítő körülményekhez. Az elsőfokú bíróság nem értékelte ugyanis kellő súllyal azokat az enyhítő körülményeket, melyek figyelembevételével aránytalan és eltúlzottan súlyos büntetést szabott ki vele szemben még úgy is, hogy annak mértéke nem érte el a törvényi középértéket. A védő hangsúlyozta, hogy a büntetés célja rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabásával is elérhető.

[6] Terhelt2 II. r. vádlott védője is részletesen indokolt írásbeli fellebbezést terjesztett elő. Az elsőfokú ítélet tényállításait pontról pontra elemezve annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott jogos védelmi helyzetének megítélése során tévedett és e tekintetben az ítélet indokolása is hiányos, mert a törvényszék elmulasztotta rögzíteni és értékelni a II. r. vádlott vallomásának az ügy szempontjából releváns részét, nevezetesen azt, hogy az őt megtámadó Terhelt1 I. r. vádlottat csak azért vitte ki a lakásból, hogy így kerülje el a Terhelt1 bántalmazásából eredő későbbi konfliktust. A védő ugyancsak részletesen indokolta – eseti döntésekkel alátámasztva – azt a jogi álláspontját, hogy Terhelt2 jogos védelmi helyzetben cselekedett és erre tekintettel büntetőjogi felelőssége büntethetőséget kizáró okból nem állapítható meg. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és Terhelt2 II. r. vádlott felmentését indítványozta.

[7] A másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése értelmében az ügyet nyilvános ülésre tűzte ki. Az ítéltábla nyilvános ülésén mind Terhelt1 I. r., mind Terhelt2 II. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezésében írtakat tartotta fenn változatlan tartalommal.

[8] Terhelt1 I. r. vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy már nem tudja, hogy hogyan történt az egész esemény, a sértettel szoros, jó barátságot ápoltak, de mindketten részek voltak. Elismerte, hogy hibázott, hangsúlyozta, hogy nem akarta megölni a II. r. vádlottat és a történetek miatt sajnálatát fejezte ki. Az utolsó szó jogán bocsánatot kért Terhelt2-től.

[9] Terhelt2 II. r. vádlott a felszólalásában megismételte, hogy mindössze védekezett az I. r. vádlott támadásával szemben és néhány pofont adott neki. Az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem haragszik az I. r. vádlottra.

[10] Az ellentétes irányú jogorvoslatok közül az ítéltábla kizárólag Terhelt1 I. r. vádlottat érintően, a feltételes szabadságra bocsáthatósága részében találta alaposnak a fellebbviteli főügyészség súlyosítást célzó fellebbezését.

[11] A másodfokú bíróság a fellebbezések elintézése során először a felülbírálat terjedelmének kérdésében foglalt állást, amelynek eredményeként megállapította, hogy a bejelentett ellentétes irányú jogorvoslati nyilatkozatok tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljeskörű. A fent megjelölt rendelkezések kimondják, hogy a másodfokú bíróság – ha e törvény kivételt nem tesz – a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálja. Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a bíróság arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból

fellebbezett. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy a felülbírálat teljeskörű és azt a korábban jelzettek szerint nyilvános ülésen bírálta el.

[12] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta és nem vétett olyan eljárási szabályt, amelyre tekintettel az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyezni. A Fővárosi Törvényszék az eljárási törvény rendelkezéseit megtartva egyesbíróként járt el, amely megfelel a Be. 13. § (3) bekezdésében és a 10. § (1) bekezdés 3/f. pontjában írtaknak, figyelemmel arra, hogy a büntetőügy nem minősül gazdálkodással összefüggő kiemelet bűncselekménynek. A másodfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, a vádlottaknak a vád tárgyává tett bűncselekmények vonatkozásában előterjesztett, a tárgyaláson fenntartott jogos védelmi helyzetben történő cselekvés megállapítását célzó védekezését nem fogadta el, mert azt a rendelkezésére álló bizonyítékok cáfolták. Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást – a bűnösségüket egyébként mindvégig tagadó vádlotti előadásokkal szemben - elsősorban éppen a saját ténybeli beismerő vallomásaik, a tanú vallomása, az okirati bizonyítékok és nem utolsósorban az igazságügyi szakértői vélemények tartalma alapján állapította meg. A fenti bizonyítékokat az elsőfokú bíróság egyenként és összeségükben is megvizsgálta, egybevetette, majd értékelte és mindezek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást, melynek során részletekbe menően értékelte a vádlotti vallomásokat, valamint az azokat cáfoló objektív bizonyítékokat. Ennek eredményeként okszerűen következtetett mindkét vádlott bűnösségére. Az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék által rögzített tényállás megalapozott és az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[13] A törvényszék a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján helyesen rögzítette a tényállásban azt a körülményt, hogy a kölcsönös bántalmazásba torkolló magatartás sorozatot Terhelt1 I. r. vádlott támadó magatartása indította el. Az I. r. vádlott általi bántalmazást megelőzve - az egyébként jelentős fizikai erőfölényben lévő - II. r. vádlott az udvarra vitte Terhelt1 I. r. vádlottat, ahol oly módon bántalmazta ökölrel, hogy az I. r. vádlott többszörös orrcsonttörést szenvedett. Ezen eseményeket követően a II. r. vádlott visszatért a házba, ahol leült egy kisszékre és rövid idő elteltével ilyen testhelyzetben szúrta meg őt az I. r. vádlott váratlanul, hátulról. A sérülések egyike Terhelt2nak jelentős térfogatú belső vérzést okozott, melynek következtében háromszor kellett őt újraéleszteni, és az életét kizárólag a szakszerű, célszerű és időszzerű orvosi beavatkozás mentette meg. Az elsőfokú bíróság ítéletének már a történeti tényállási részéből egyértelműen kiolvasható, hogy sem Terhelt1 I. r., sem Terhelt2 II. r. vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben, amikor a büntetőjogilag tilalmazott magatartásukat megvalósították. Az elsőfokú bíróság – a vádlottak ténybeli beismerő vallomása mellett – az ítélete indokolásában is részletesen foglalkozott a terheltek által előterjesztett érdemi védekezéssel és megindokolta, hogy azokat miért nem fogadta el. A törvényszék az ítélete 5. oldalán a bűncselekmények jogi minősítésének körében a helyesen megállapított és ezáltal irányadó történeti tényállás alapján rámutatott, hogy Terhelt2 már nem volt jogos védelmi helyzetben, amikor az őt korábban bántalmazó és vele szemben jelentős fizikai hátrányban lévő Terhelt1 I. r. vádlottat kivitte az udvarra, majd ott – a rajta esett korábbi, de súlyosnak még egyáltalán nem mondható vádlott-társi bántalmazást megtorolva – oly módon ütlegette, hogy az I. r. vádlottnak nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket okozott. Abban is helyesen foglalt állást a Fővárosi Törvényszék, hogy Terhelt1 I. r. vádlott jogos védelmi helyzete is megszűnt már, amikor ő a házba már korábban visszatért Terhelt2ot hátulról megszurta és ezzel bosszulta meg az őt ért korábbi bántalmazást. Mindkét esetben indokolatlan volt a bántalmazás és nem foghatott helyt a jogos védelmi helyzetre történő hivatkozás egyik terhelt esetében sem, hiszen az általuk elkövetett bántalmazásokat mindkét esetben egy időbeli és térbeli megszakítottság előzte meg, tehát nem támadást vagy

támadással közvetlenül fenyegető helyzetet előztek meg, hanem megtorlást, bosszút hajtottak végre mindkettőn. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy önmagában az a körülmény, amely szerint Terhelt1 a neki háttal ülő és ilyen testhelyzetében alacsonyabban lévő, teljesen kiszolgáltatott Terhelt2 II. r. vádlottat hátba szúrta, már eleve kizártta teszi esetében a jogos védelmi helyzetet. Ugyanez érvényes Terhelt2 II. r. vádlott magatartására, aki az őt korábban ért, I. r. vádlotti bántalmazás befejezését követően, e helyszíntől térben távolabb, időben percekkel később, immár meg nem támadott helyzetben ütlegette durván a vele szemben jelentős fizikai hátrányban lévő Terhelt1 I. r. vádlottat. A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla sem látott lehetőséget egyik vádlott esetében sem a jogos védelmi helyzet, mint büntethetőséget kizáró ok megállapítására.

[14] A cselekmények jogi minősítését illetően sem tévedett az elsőfokú bíróság. Az irányadó tényállás alapján helyesen állapította meg, hogy Terhelt1 I. r. vádlott nem testi épség, hanem élet elleni bűncselekményt valósított meg. A vádlott által alkalmazott eszköz (20 cm pengehosszúságú és 3,5 cm pengeszélességű kés), a támadott testtájék (vese), a szúrás ereje (a kés pengéje teljes hosszában behatolt a sértett testébe) és a vádlottnak az elkövetés során, illetve közvetlenül azután tett kijelentése („dögöljön meg”) egyértelműen az ölési szándékára utalnak. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor arra a következtetésre jutott, hogy Terhelt1 I. r. vádlott eshetőlegesen szándékkal követte el az élet elleni bűncselekményt, azaz magatartásának lehetséges következményeit előre látta, amelyet ugyan nem kívánt, de abba belenyugodott, az iránt közömbösséget tanúsított. Ilyen körülmények között az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítése helyes volt a törvényszék részéről, amikor a vádlott magatartását a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének kísérleteként értékelte. Szintén nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Terhelt2 II. vádlottnak azt a magatartását, hogy bántalmazásával többszörös csonttörést okozott Terhelt1 I. r. vádlottnak a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettének minősítette.

[15] A büntetés kiszabása körében a Fővárosi Törvényszék mindkét vádlott esetében helyesen sorolta fel a javukra szóló enyhítő és a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket. Mindazokat a körülményeket is maradéktalanul számba vette, amelyeket a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nyomatékosan kiemelt az átiratában, és amelyeket a vádhatóság sem hiányként jelölt meg, hanem mindössze azt sérelmezte, hogy azokat az elsőfokú bíróság nem a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte. E megállapítással nem értett egyet a másodfokú bíróság, mert jogi álláspontja szerint a törvényszék messzemenően értékelte mindazokat a büntetés kiszabási körülményeket, amelyek mindkét vádlott vonatkozásában szükségszerűen értékelendők. Ilyen előzményeket követően Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott 6 év börtönbüntetés, illetve Terhelt2 II. r. terhelttel szemben kiszabott 1 év börtönbüntetés tettarányosnak tekinthető, amely szankciók megfelelően egyéniesítettek is, ennél fogva értelemszerűen szolgálják a Btk. 79. §-ában meghatározott generál-és speciálpreventív büntetési célokat.

[16] Tévedett ugyanakkor a Fővárosi Törvényszék, amikor Terhelt1 I. r. vádlottat nem zárta ki a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményének lehetőségéből. A bűncselekmény elkövetésekor és jelenleg is hatályos Btk. 38. § (4) bekezdésének e) pontjának eb) alpontja értelmében többek között az a személy sem bocsátható feltételes szabadságra, akit tettesként ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre – más bűncselekmények mellett - emberölés [160. § (1) és (2) bekezdés] miatt. A fenti rendelkezést a 2020. évi CVIII. törvény 3. § (1) bekezdése iktatta a Btk.-ba, a 2020. év november hó 5. napjával hatályosan. Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó történeti tényállás szerint Terhelt1 I. r. vádlott az emberölés büntettének kísérleteként értékelt cselekményét a 2020. év december hó 24. napján követte el, így megállapítható, hogy a szigorúbb rendelkezés alkalmazása vele

szemben kötelező a Btk. 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott időbeli hatályra vonatkozó rendelkezésre figyelemmel.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az imént megjelölt kógens anyagi jogi rendelkezés alkalmazásának vizsgálata során figyelembe vette a jogszabályi környezetet, közelebbről a módosítással érintett egyéb rendelkezéseket is annak érdekében, hogy teljes bizonyossággal tudjon dönten afelől, mi szerint valóban kizárt-e az I. r. vádlott a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből. Tette ezt azért az ítéltábla, mert Terhelt I. r. vádlott nem befejezett ölési cselekményt hajtott végre, hanem az élet elleni cselekmény kísérletét valósította meg. Az idézett jogszabályi módosítás mindössze a Btk. 160. § (1) bekezdésében rögzített emberölés alapesetét, valamint annak a Btk. 160. § (2) bekezdésében meghatározott minősített eseteit jelöli meg olyan bűncselekményekként, amelyeknek az elkövetője a törvény erejénél fogva kizárt a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből. A törvény kifejezetten nem rendelkezik arról, hogy e bűncselekményi kategória kísérletét megvalósító elkövetők is kizártak-e a feltételes szabadság bocsátás lehetőségéből.

[18] Az ítéltábla a jogszabályi rendelkezések nyelvtani, logikai és rendszertani elemzése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a kísérleti szakban rekedt ölési cselekmények [Btk. 160. § (1) és (2) bekezdései] esetében is az volt a törvényhozó szándéka, hogy az ilyen magatartást tanúsító elkövetőket sem lehessen feltételes szabadságra bocsátani. E következtetésre az alapján jutott a másodfokú bíróság, hogy a fenti törvény módosítást követően került sor a Btk. újabb módosítására a 2021. évi LXXIX. törvény 15. §-ával, amely a Btk. 38. §-át egy új – ötödik – bekezdéssel egészítette ki a 2021. év július hó 8. napjával hatályosan. E rendelkezés értelmében a Btk. 38. § (5) bekezdése akként rendelkezik, hogy *nem bocsátható feltételes szabadságra az sem, akit a) (4) bekezdés e) pontjában meghatározott bűncselekmény elkövetése esetén aa) előkészület miatt, ab) részesként, vagy ac) korlátlan enyhítés alkalmazásával... ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre.* Ez az időrendben későbbi törvényi rendelkezés szerint tehát az élet elleni cselekményt akár részesként megvalósító, vagy pedig annak előkészületét elkövető személy sem bocsátható feltételes szabadságra. A részesek magatartása jelentősen korlátozottabb mértékű, mint a tetteseké (társtetteseké), hiszen a részesek – tekintet nélkül a részesség formáira – a törvényi tényállási kereteken minden esetben kívül maradnak, másként fogalmazva tényállási elemet nem valósítanak (valósíthatnak) meg, azonban a törvényi rendelkezés értelmében ők is kizártak a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből. E rendelkezésből észszerűen következik, hogy amennyiben a minőségileg kevesebbet megvalósító részesek – legyenek azok akár felbujtók vagy akár bűnsegédek – kizártak a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből, akkor a kísérletért tettesként felelő elkövető is szükségszerűen kizárt a szóban forgó kedvezményből. Ezt indokolja a büntetőjogban alkalmazott az a logikai formula, amely szerint következtetni lehet és kell a kevesebbről a többre. Amennyiben a kevesebb büntetendő, úgy értelemszerűen és természetesen a több is büntetendő. Szintén a kísérleti cselekményt elkövető feltételes szabadságból való kizárására vont következtetést az ítéltábla abból a rendelkezésből, hogy a módosítás az előkészületi cselekmény elkövetőjét is e rendelkezés alá vonta. E tekintetben szintén irányadó a kevesebbről a többre történő következtetés, mert ha a törvényalkotó a bűncselekménytől meglehetősen távol eső előkészületi magatartás elkövetőjét is kizárja a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből, akkor értelemszerűen kizárni szándékozik azt az elkövetőt is, aki lényegesen közelebb kerül a bűncselekmény befejezettségéhez azáltal, hogy egy vagy több (de nem valamennyi) tényállási elemet megvalósít és ezáltal már a tényállási keretek közé lép.

[19] Szintén a kísérletet megvalósító elkövető feltételes kedvezményből kizárását indokolja az ítéltábla álláspontja szerint a Btk. 10. § (2) bekezdése, amely kimondja, hogy a kísérletre a befejezett bűncselekmény büntetési tételét kell alkalmazni. A fenti rendelkezésből

kitűnik, hogy a törvény a jogkövetkezmények szempontjából - fő szabály szerint - nem tesz különbséget a befejezett bűncselekmény és a kísérlet között, hiszen mindkét magatartásra azonos büntetési tételt fogalmaz meg. Teljesen más kérdés azonban, hogy az állandóan követett bírói gyakorlat a kísérletet általában enyhébben ítéli meg, amely körülmény a büntetés kiszabása során is megnyilvánul. Ez azonban nem változtat azon a tényen, amely szerint a kísérlet a befejezett bűncselekménnyel azonos jogi megítélés alá esik, amelyből az is következik, hogy az új rendelkezés értelmében az ölési cselekmény kísérletét megvalósító elkövető is kizárt a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

[20] Végezetül e körben említi meg az ítéltábla a Btk. 11. § (1) bekezdésében megfogalmazott rendelkezést, amelynek lényege szerint az előkészület csak akkor büntetendő, ha ezt a törvény a különös részi rendelkezések között kifejezetten büntetni rendeli. Ebből következően, ha a kísérlethez képest elhanyagolhatóan kevés számú büntetendő előkészületi magatartás esetében kizárt a feltételes szabadságra bocsátás, akkor a nyilvánvalóan jelentősebb számú kísérleti cselekmény esetében is az.

[21] A fentebb felhozott és kifejtett példák alapján az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntetnének kísérletét megvalósító Terhelt1 I. r. vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pontjában eb) alpontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható, ezért őt az ítéltábla e kedvezményből – a törvény kötelező rendelkezése értelmében – kizárta.

[22] Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében sem találta alaposnak az ítéltábla a védelmi fellebbezéseket, mert a korábban kifejtettek értelmében e vádlott tekintetében sem foghatott helyt a jogos védelmi helyzetre hivatkozás. Nem volt alapos a kiszabott büntetés enyhítését célzó fellebbezés sem, mert az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a többszörösen büntetett előéletű vádlott alig egy hónappal azt követően követte el a jelen ügy tárgyát képező bűncselekményét, hogy őt korábban a bíróság jogerősen közérdekű munkára ítélte. Ilyen körülmények között a visszaeső vádlottal szemben kiszabott 1 év szabadságvesztés nem tekinthető eltúlzottan súlyosnak, ezért az ítéltábla a büntetés enyhítésére sem látott lehetőséget.

[23] Észlelte az ítéltábla, hogy a Fővárosi Törvényszék az ítélet bevezető részében a 2022. év február hó 11. napját jelölte meg a nyilvános előkészítő ülés, illetve a nyilvános tárgyalás napjául, amely dátumot összevetette a jegyzőkönyv tartalmával és ennek eredményeként megállapította, hogy az helyes. Ehhez képest korrigálni kellett az ítélet végén az elsőfokú bíróság által – nyilvánvalóan elírási hiba eredményeként - feltüntetett 2022. február 9-i dátumot, amely értelemszerűen 2022. február 11. napja.

[24] Az elsőfokú ítélet pontatlanul rögzítette Terhelt1 I. r. vádlott lakóhelyét, illetve változás következett be Terhelt2 II. r. vádlott személyazonosító okmányának számában. Ezeket a másodfokú bíróság az ítéletében pontosított formában tüntette fel.

[25] A fentebb kifejtettek értelmében az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében a Be. 606. § (1) bekezdésének felhívásával a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] Az ítéltábla rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről akként, hogy megállapította, hogy azt a vádlottak viselik a Be. 613. § (1) bekezdésében írtak alapján, figyelemmel a Be. 574. § (1), (2) és (4) bekezdésében írtakra is.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.

előadó bíró

Dr. Lőrinczy Attila István

bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.474/2021/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.73/2022/21. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. rendű, valamint Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében a 2022. év június hó 14. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. év június hó 14. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke